ENGELBERT PRIM

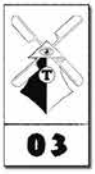
BOŽÍ MLÝN S TURBEM

03

ZABÍJENÍ

VĚDECKOFANTASTICKÝ ROMÁN

BOŽÍ MLÝN S TURBEM

ZABÍJENÍ

ENGELBERT PRIM

BOŽÍ MLÝN s TURBEM

ZABÍJENÍ

© Engelbert Prim, 2026
Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2026
Cover illustration © Vojta Rejl, 2026
Illustrations © Vojta Rejl, 2026
Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0294-4 (print)
ISBN 978-80-278-1712-2 (ePub)
ISBN 978-80-278-1713-9 (mobi)
ISBN 978-80-278-1714-6 (pdf)

V MINULÝCH DÍLECH

Praha, Pevnost Letná –
čtyři roky po Velkým průseru

Zhasnu světlo, opatrně otevřu vrata, vyklouznu ven a chvíli stojím v krytu vjezdu. Pořád leje, ale už se asi vybouřilo, oblohu nekřižují žádné blesky a lomoz deště už nepodbarvuje hromobití. Takže je tma zas jako v prdeli. Ale tam by bylo aspoň teplo. Mně začíná být pěkná kosa.

Z temnoty průjezdu se zase ozve psí vytí. Myslím, že o svého parťáka jsem přišel. Naše spojenectví bylo čistě účelové, dočasné a skončilo nálezem tohohle prostřeného průjezdu. V metru bych ho už stejně musel nechat, ale trošku jsem doufal, že než se rozloučíme, ještě to tam pro mě prověří. No jo. I tak díky, Ewoku! A dobrou chuť.

Radši úplně poslepu vyhrabu z tašky pytel psích granulí a vysypu jeho obsah na zem. O dobrých pět kilo si tím ulevím. Pak na sebe zase navěsím celou svoji výbavu a vyjdu na ulici. Koleno bolí jako sviňa, ve všech ranách ze včerejška mi cuká, ale hýbu se. Občas se někde v dálce ještě zableskne, takže mám dokonce i představu, kde jsem. K metru už je to vážně kousek. A déšť i vítr slábnou. Snad začne brzy zase fungovat léto.

Stisknutím čelistí se snažím zastavit drkotání zubů a fakt docela vážně uvažuju, že se na to dneska na všechno vyseru a zašiju se někam do tepla.

Tak proč teda jdu pořád dál?

Pomalu přestává pršet, za pár chvil už jen mrholí.

Taky zase občas vykoukne měsíc pár dní před úplňkem, tak se uklidím k domovním zdím.

Ploužím se v propastech stínů a za mnou pomalu slábne psí vytí.

⁂

Podzemní komplex – (???)

A pak se mi najednou ocitla v levačce Benelli M3T v poloautomatickém režimu. Bingo! Samonabíjecí brokovnice! Může si polopříčetný zabiják přát víc? Ty, co se ještě drželi na nohou a projevovali tendence po mně jít, jsem načal brokovnicí a dodělal toporem. Nebo načal toporem a dodělal brokovnicí. Obě varianty fungovaly. Ale kdo zdrhal, toho jsem nechal. Byl jsem unavený. Tohle už se stejně neutají, všichni už se brzy dozvědí, že mají co do činění s monstrem. Co má dost divné stravovací návyky. Tak proč neušetřit pár životů? A zkomplikovat jim vytváření mého psychologického profilu.

A pak byl najednou klid. No… Když nepočítáte houkání sirén. A cukající se a občas se plazící zbytky Paragrafů u mých nohou. A jejich srdceryvné skučení. A bolestné kvílení.

Skoro těžko uvěřit, že takhle se dělá lepší svět.

Tohle že bylo patnáct lidí?

„No, nějaký ještě přiběhli. Taky se mi to trochu slejvá."

„Kurva!" ulevil jsem si, nějak pod dojmem okamžiku nejen mentálně, ale i akusticky: „Prej delikátní řez tenoučkým skalpelem."

Ale konečně jsem si mohl orazit.

Krásných několik vteřin!

Bylo by skvělé, kdyby to bylo finále, ale jak se dalo očekávat, bylo to jen intermezzo. Ve východním koridoru – jak už jsem věděl, že se správně jmenuje ta kolmá chodba za strážnicí – už bylo slyšet další dupot bagančat a tohle nebyli dezertéři. Tihle se hnali sem. A dalo se čekat, že už to nebude jen tak narychlo posbíraná jednotka jako ta první. Tohle bude vyšší liga.

„Sofie," zachroptěl jsem vyčerpaně, „jestli to nedám… Miluju tě. Bylo to s tebou fajn."

„Taky jsem si to užila. Miluju tě, drahý!"

Vyrazil jsem jim naproti.

⁂

Rysolaje/Přehvozdí – dvacet dva let po Velkým průseru

Ale Sofie! Já chápu, že chceš, abych zase skákal přes kaluže, ale tohle… Regenerace, triplikace, Velín, a ještě do toho vhledy do budoucnosti? To je už fakt trochu přitažený za vlasy.

„Přitažený za vlasy je přitažený za vlasy jen do tý doby, než se ukáže, že to za vlasy vůbec přitažený

nebylo a že je to prostě nová realita. Tohle jsou tvoje vlastní slova, drahý!“

Takhle to neříkám.

„Neříkáš, parafrázovala jsem to, ale sedí to.“

Asi bychom v naší při pokračovali dál, ale v té chvíli udeřil nový záchvat bolesti. Během zlomku sekundy mě srazil do nejhlubších a nejtemnějších sklepení inkvizice, vpletl mě do jejích vynalézavých mučidel a mé vědomí roztříštil na tisíc kousků, z nichž každý byl citlivý na jiný druh bolesti a žádný z nich nezahálel. Na tohle se zase na nějaký čas smrskl můj svět. Na bolest.

Přesto jsem ještě jako ten největší tvrďák dokázal myslím docela v klidu říct: „Auky.“

A pak už nevím.

Možná se někdo zasmál.

Asi Sofie.

⁂

Jo, sice to bolelo, ale přežil jsem. I když ta propast stínů, ze které jsem se vydrápal, byla ještě zatraceně blízko. Ale na střeleného do páteře a do oka pořád dost dobrý. Za bezmála osmdesát let, co jsem křižoval tohle slzavé údolí, se mi něco takového ještě nestalo. Že by mě někdo takhle nachytal a takhle proděravěl. No, všechno je jednou poprvé. Byla to pro mě nová zkušenost ještě z jednoho pohledu; z bryndy jsem většinou tahal já druhé, teď musela z bryndy tahat Bártová mě. Sama zle zřízená mě vytáhla do autobusu a odřídila ho až sem do Při… Pár… Pro… zkrátka do

Rysolají, jak své osadě její obyvatelé říkali dnes, kde jsme doufali, že nám někdo pomůže vylízat se z ran, které nám Řezník uštědřil.

Hmmm… Řezník. Jeden z největších zmrdů, co kdy chodili po téhle planetě. Mimo jiné vrah mé ženy Sofie. A Dava a Holanďana a spousty dalších. Třeba těch opálených a starostových příznivců tenkrát na Hlávkově mostě, které Dave plánoval pouze vysídlit z Letné. A v neposlední řadě to byl zrovna tenhle hajzl, co mi dneska prohnal kulku páteří a hlavou. A rozšvihal Bártovou svazkem drátů. Zmrd.

Na druhou stranu, i díky němu a vzteku spojenému s jeho osobou, který jsem pocítil tam někde v zásvětí, jsem se možná vyhrabal zpátky do světa živých. Podle Sofie jsem si dokonce tam kdesi v zauzlování sfér vytvořil Velín a přenastavil své tělo, ale to jsem bral s rezervou. A nic to neměnilo na tom, že je Řezník prostě zmrd. Kdysi to byl fakt řezník, nařachaný, docela sympatický týpek, co jsem se s ním zdravil v hospodě u Pivoje. Jenže pak vstoupil do Sousedských milicí, frakce, která v Pevnosti Letná, jedné z posledních zón vybudovaných v Praze po vypuknutí nákazy Magdeburgu, čtyři roky po pandemii zosnovala převrat. A musím přiznat, že úspěšný. To jsme se s Řezníkem poprvé pustili do křížku. Tuhý protivník. Inteligentní, houževnatý, bezohledný, krutý, s mimořádnou schopností včas mizet, když to s ním začne vypadat bledě. Ufikl jsem mu ucho, skalpoval pleš, udělal amatérskou tracheotomii, ustřelil prst, prohodil jsem ho oknem na ulici – všechno ustál. A teď zas. Sice jsem ho trefil pětačtyřicítkou do jeho

poddimenzovaného pinďoura a Bártová ho slušně zpracovala baseballkou, ale stejně nakonec zvládl zdrhnout. Jako pokaždé. Ale byl jsem si docela jistý, že jsme se neviděli naposled.

Jo, měl jsem se na ty stopy včera vykašlat. Měl jsem si jít po svém. Tam, kam jsem původně směřoval, k Blaníku za Otou Mourkem, pro kterého jsem měl v batohu semena starých odrůd kokořínských slivoní a nešlechtěných mrkví. Jenže když zjistíte, že je někdo v nesnázích, a podle stop dvojice pronásledovaná čtyřmi Boháči v nesnázích byla, a když už vám jednou říkají Boží mlýn s turbem, prostě si neumíte pomoct. Navíc kdybych se do toho nenamontoval, měl by to místo mě nejspíš za sebou Karel a jeho vnučka. Mladounká, krásných patnáct, život před sebou… Jo, jasně, ve světě zdecimovaném pandemií Magdeburgu a EMP bombami, ale i tak. Od Velkýho průseru to bylo už dvaadvacet let, život si pomalu nacházel cestičky, jak se vracet k normálu. A možná i k něčemu lepšímu.

Kdyby se najednou po všech těch letech nezjevila z pohřebiště dějin se vynořivší Konsolidovaná česká republika a její Spojené bezpečnostní složky.

A ten všech zmrdů král – Řezník.

Na druhou stranu, jedno pozitivum se na tom najít dalo; Řezník je zpátky. Takže si ho budu moct odškrtnout ze seznamu. Nevím jak, nevím kdy a nevím čím, prostě zkrátka něčím, někdy, nějak. I kdyby to měla být poslední věc, co na světě udělám.

III.
ZABÍJENÍ

Podzemní komplex, konkrétně východní koridor, jak už jsem věděl, že se správně jmenuje T-chodba za strážnicí ostrahy, začal křižovat hodně rychle letící kov. Rachot výstřelů a výbuchů přehlušil i ten otravný alarm.

Jak jsem předpokládal, tihle týpci, to byla jiná sorta. Sehraní, disciplinovaní, špičkově vybavení, nabito průraznými, tříštivými a zápalnými. Pár jich mělo granátomety. Za nimi je z hliníkových schůdků, aby byli výš, jistili odstřelovači s nějakou brutální ráží, protože jejich střely šly rovnou skrz moji vestu. Neurazil jsem ani pár metrů a už bylo jasné, že moc dalších už neurazím.

Tak tomuhle se prosím říká přecenit své síly. Možná čas ustoupit. Takový dočasný taktický ústup, to přece není žádná ostuda. Zvlášť když vám v ksichtě vybuchne útočný granát a najednou jste na jedno oko slepý. Což bylo přesně to, co se mi stalo. Pak moje neprůstřelná vesta zavlála ve sprše kulek a začala se rozpadat. Střely z útočných pušek překonaly svalovinu a pustily se do vnitřních orgánů. Taky jsem trošku hořel. Další výbuchy mi podrazily nohy. Granátové střepiny mě dál trhaly a pokračovaly v díle zkázy. Odstřelovači mi načali lebku, která slyšitelně rupla.

A to jsem se ještě docela nedávno zabýval ustřeleným uchem.

Ještě jsem zvládl dostat se za roh ke strážní kukani a aktivovat regenerační turbo. Pokusil jsem se do sebe naládovat nějaké bílkoviny, než dorazí to vražedné uskupení z východního koridoru, mrtvých těl bylo všude kolem dost, ale byl to pokus odsouzený k neúspěchu ještě dřív, než začal. Sice jsem úplně cítil, jak se mé útroby, sotva jsem polkl čerstvé maso, lačně pustily do zpracovávání dodaného materiálu, jak se ta moje biologická továrna rozjela, aby napravila škody, jenže na to, aby to mělo aspoň nějaký účinek, bylo sakra málo času. Stejně jsem si ještě ukousl a vyčerpaně žvýkal. Jé, dal bych si to jablko ze stolu na strážnici. Jablka jsem vždycky miloval. A tahle vypadala čerstvě a šťavnatě. Úplně jsem cítil, jak mi po bradě stéká jejich sladká šťáva. Ale byla to jen krev.

Vyměnil jsem topor sekery za Bren – ale vůbec jsem netušil, jestli je něco v zásobníku – a s Benelli pořád v druhé ruce jsem se vyklonil za roh a pokusil se je zdržet vším, co zbylo v šuplatech. Mělo to asi takový účinek, jako bych je pokropil zahradní hadicí, nebo po nich flusal nasliněné papírky z verzatilky. Zato já jich zase pár schytal. Kurva, ti jejich odstřelovači byli ale pohotoví a nepříjemní. Utrhlo mi to kus tváře. A oholilo pravé předloktí skoro na kost. Koukal jsem, jak se mé zpřetrhané žíly a vláseč-nice kroutí jako červi, hledají své ztracené protějšky a pak se zase spojují. A stejně jako poprvé jsem žasl nad tou rychlostí. Ale tušil jsem, že to stejně nebude stačit.

Načež se můj nouzový regenerační mód sám vypnul z důvodu kritického nedostatku zdrojů a nebezpečí ohrožení života.

Pustil jsem zbraně a rozeběhl se tou kurevsky dlouhou chodbou, kterou jsem přišel, což jsem měl, objektivně zhodnoceno, udělat hned. Aby bylo jasno, myslím hned, jak Sofie uslyšela tu první vlnu. Tehdy bych to možná ještě dokázal, někde se schoval, dal se do pořádku, do stoprocentní kondice, a pak teprve zase vystrčil nos. Tak to dopadá, když má člověk novou hračku. Takřka nezničitelné tělo. Jak jsem, kurva, mohl zapomenout na to *takřka*?

No, rozeběhl… Pajdal jsem, zakopával o mrtvoly, které jsem tam předtím nadělal, pajdal, našel jsem paralyzér a fetnul si, ale bylo to slabé, asi vybitý akumulátor, dál jsem pajdal, padal na kolena, zvedal se a zase pajdal a nakonec se mi povedlo dopajdat až k mokré části podlahy. K SS paralyzéru zbýval už jenom kousek. Dva tři pajdy. Zezadu zatím nic. Asi se k rohu za strážnicí blížili ostražitě. Správně, chlapci, opatrnosti není nikdy nazbyt! Ze mě si příklad neberte.

Pajd.

Pořád klid.

Pajd.

Že bych to nakonec přece jenom dal? Že bych zvládl dopajdat k tomu chodbovému paralyzéru a nabral něco energie? Někam se zašil a zregeneroval?

Útočné pušky a granátomety spustily asi pikosekundu potom, co mi ta optimistická myšlenka proletěla hlavou. Vzápětí mi proletěla hlavou střela ráže sedm dvaašedesát. Před okem se mi rozprskly

úlomky lebky a sprška krve s mozkem. Mým. A kurva! Ale nakonec co, stejně jsem ho posledních pár minut moc nepoužíval, jinak bych se v téhle šlamastyce neocitl. A navíc jsem už byl u paralyzéru. Ten všechno spraví.

Vážně tady zavoněla jablka?

Střely mi prolétávaly skrz trup v malebných krvavých výtryscích. Nejvyšší čas to zvrátit.

Pajd.

Konečně jsem byl tam. U obrovských elektrod v otevřených výklencích ve zdi. U mého paralyzéru. Nebo, co já vím, třeba to nemělo lidi paralyzovat, ale rovnou spálit na uhel. Takže tomu můžeme pracovně říkat třeba ultra topinkovač nebo turbo škvarkovač.

Jenže se nestalo nic.

Asi ho vypnuli.

Do prdele.

Někomu došlo, že mi to dělá dobře.

A byl tu epilog.

„Sbohem, lásko!“

„Sbo…“

Načež vypnuli i mě.

⁂

Probral jsem se do ticha bílého nemocničního pokoje. Přivřenými žaluziemi dopadalo do pokoje na jemné plátky naporcované sluneční světlo…

Chvíli jsem byl trochu zmatený a nevěděl tak úplně přesně, kde to jsem a jestli vůbec bdím, jestli to není zase nějaká moje vize jako ta s doktor Mrázovou

nebo jestli mě třeba nedali dohromady potom, co mi vystřelili mozek z hlavy ve východním koridoru, ale pak se začal z mlhy vědomí vynořovat Karel, Karosa, vojín Bártová, Přá… Před… ta vesnice, dálnice, převrácený kamion, Řezník, jeho ustřelený pinďour a pak už bez problémů naskočil zbytek, celá ta naše stará dobrá apokalypsa.

Na zkoušku jsem zavřel pravé oko.

Tma.

Zkusil jsem pohnout pravačkou.

Nic.

Ok. *Tohle* byla realita. *Tamto* byl jen sen. Nebo, jak tvrdila Sofie, střípek budoucnosti. Které se tedy asi ani nechci dožít.

Koneckonců už jsem se v tomhle pokoji párkrát probral, jen jsem to měl vždycky po probuzení v hlavě pořádně přeházené, zmatené a zamlžené, asi po těch Karlových oblbovácích… Moment.

Teprve teď mi došlo, že bolest, ty nekonečné, tělorvoucí křeče jsou pryč. Stejně jako závoj omámení, který mi je posledních pár dnů pomáhal překonávat. Jasně, bolest přicházela ve vlnách, mohla to být jen pauza, ale já si byl najednou stoprocentně jistý, že žádná další vlna nepřijde. Tahle absence bolesti byla jiná. A jak jsem ji pak nějaký čas aktivně vnímal a vychutnával si ji, posléze už i docela dlouhá. Takže Karel měl nakonec pravdu, i když to byl jen blbej chirurg, jak se sám o sobě vyjádřil. Ve chvílích, kdy jsem ho dokázal filtrem bolesti a odeznívajícího drogového rauše na chvíli vnímat, říkal, že to přejde. Že ty bolesti patrně souvisí s mým poraněním mozku, ale

že si mozek určitě najde způsob, jak tu poškozenou část, která je za tohle zodpovědná, odpojit. Možná mě jen utěšoval a pravdu měl jen náhodou. Ať tak, nebo tak, bylo to pryč a to bylo hlavní.

Na nočním stolku po mé levé ruce byl vedle vázy s kytkou malý proutěný košík s krásnými červeno-zelenými jablky. Voněla přesně jako v tom snu. Nebo v tom, co to bylo.

Protože při umísťování nočního stolku někdo myslel hlavou a vzhledem k mému pohybovému hendikepu ho postavil ne k hlavě, ale k lokti, nebyl pro mě problém po jednom tom jablku hrábnout a hned se do něj zahryznout. Křuplo to a na bradu mi vytekla šťáva. Křuplo to jako moje lebka po zásahu odstřelovačem a teklo mi to po bradě jako krev, potom co jsem si ukousl kus bicáku z cizí useknuté ruky. Jo, byl to sakra sugestivní sen. Nebo co to bylo. Asociace se k němu/tomu pořád natahovaly jako výhonky kroutících se přervaných žil po svých protějších.

Jablko bylo stejně tak dobré, jak dobře vypadalo a vonělo.

„Koukám, že chuť k jídlu se vám už vrátila."

Otočil jsem hlavu na druhou stranu. Trochu ztěžka, ale proti včerejšku nečekaně plynule. Bártová seděla schoulená v hnědém koženém ušáku, který tu působil tak trochu nepatřičně, na sobě zamaštěnou a flekatou noční košili, v ruce rozevřenou knížku, bledá jako stěna, kolem očí monokly, v obličeji rudé sešité šrámy, ale přesto jí na nateklých rtech pohrával úsměv.

Zabiják, co jí ležel u nohou, s našpicovanýma ušima vyskočil na nohy a vzápětí už byl u mě, přední na posteli, a olizoval mi obličej, kterým jsem se snažil uhýbat, ale jen tak, abych ho neurazil.

„Hlídkuji tu, abych vám píchla injekci, kdyby se vám zase vrátily ty vaše záchvaty. Ale vypadáte, že jste už v pořádku. Jak vám je?“

Musel jsem dokousat a polknout sousto, takže chvíli trvalo, než jsem odpověděl. Během té chvíle jsem rukou s jablkem trochu drbal a zároveň trochu odstrkoval rozjetého vlčáka a od prvotního překvapeného výrazu se propracoval až k výtlemu jako po brku.

„Sakra, tys to dala! Ani nevíš, jakou mám radost,“ vysypal jsem ze sebe, až jsem se poprskal. „Jak mi je? No skvěle!“ Ještě jsem mluvil trochu jako retard, ale už mi to znělo mnohem líp. „Jak je tobě?“

Bártová pokrčila rameny.

„Žiju.“

„Jo,“ kývnul jsem, „oba jsme to přežili. A ty už toho nech.“

„Egone, dolů!“

Tak Egon, hmmm… Zabiják je lepší.

„Jsem sešitá jak Frankensteinova nevěsta a pořád mi praskají strupy. Tahle košilka… To nejsem takové čuně, ta byla ráno čistá. Ale Karel říká, že to bude dobré, že to chce jen čas. A toho teď mám dost, když jsem bez práce…“

„A jo, ten tvůj džob u Spojenejch bezpečnostních složek… Děvče, nebylo o co stát. Věř mi.“

Bártová se ušklíbla a opatrně se začala zvedat z křesla.

„Seženu Karla. Chtěl se na vás podívat, až se proberete. A prý opatrně s těmi jablky. Jedno že prý bude ažaž. Byl jste skoro týden na umělé výživě."

Teď jsem se ušklíbl já.

„Budu se krotit," řekl jsem, ale věděl jsem, že si dám minimálně ještě jedno. Nikdy jsem nebyl ideální pacient.

Než Bártová se Zabijákem odešla, ještě se na mě otočila a usmála. A já ze sebe vyrazil: „Do prdele, Bártová! Díky! Málem bych zapomněl poděkovat. Je to vůbec možný?"

„To je v pořádku. Zachránili jsme se navzájem, my si už nikdy za nic děkovat nemusíme."

Byl jsem v sedmém nebi. Živá Bártová, živej já, bolest pryč, jablka, úsměvy, bezpečné útočiště, čistá postel… A jo, to oko a páteř, hmmm… možná jsem taky pochcanej a posranej… Ale v tu chvíli jsem nedokázal cítit nic než radost.

Dojedl jsem to skvělé jablko a byl jsem úplně plný. Nejspíš že jsem měl žaludek scvrklý na velikost vlašského ořechu. No, aspoň budu budit dojem vzorného ležáka. Pak jsem chvíli prověřoval nohy a pravačku, ale bylo to blbý. Žádný pohyb, totálně odpojeno. Ale když jsem se levou rukou do té pravé štípnul, cítil jsem to. Jenže když jsem se na zkoušku štípnul fakt pořádně, bylo to pořád skoro stejné, nebolelo to. Pak mě napadlo podívat se, jak jsem na tom s těmi exkrementy, a odkryl se. Na hrudníku a v bocích jsem byl přikurtovaný k posteli. Ale moc mě to nevyděsilo, hned mi došlo, že je to asi kvůli té páteři, kterou mi Karel… Repa…? Revit…? No

zkrátka operoval. Tolik jsem si z toho předešlého týdne ještě pamatoval. A ohledně tamtoho – měl jsem plínu. Ale co v ní, to jsem netušil. Ale aspoň to nebylo cítit.

Dřív než Karel přišla ta kyprá sestřička, co jsem ji slyšel se nade mnou modlit ten první den a která se o mě celou tu dobu starala. Asi to nebyla úplně sestřička, ale ženská, co si odskočila od jiné práce, a pečovala o mě, takže pro mě to prostě sestřička byla, i když neměla sestřičkovskou uniformu, jen bílý plášť. Vždycky měla čerstvě vydrhnuté ruce vonící po mýdle a nějaký zbrusu nový příběh, co jsem buď sotva vnímal, nebo mě vůbec nezajímal, každopádně přesto jsem byl rád, že brebentí, protože to pro mě bylo prostě bezpečí. Když mají lidi čas tlachat, znamená to, že se neděje nic zásadního a důležitého, a to je vždycky dobře, jelikož zásadní a důležité věci jsou většinou na hovno.

„Říkala Jana, že už je vám líp," řekla místo pozdravu hned ve dveřích. „A koukám, že opravdu je, když už máte chuť si hrát s malým. Víte, že je to hřích."

„Nebuďte jak malá. Koukal jsem, jestli nejsem poto… potentočkovanej." Tohle slovo jsem jaktěživ nevypustil z huby, to byl zase výraz mého dědy. Nejdřív *tajdlenc*, teď tohle… Kde se to ve mně najednou bralo?

Zarazil jsem se: „Jana?"

„Ta holka, co vás přivezla. Vy nevíte, jak se jmenuje?"

Pokrčil jsem ramenem a na poslední chvíli spolknul *vojín*: „Bártová. Křestní jsem neznal."

Tak Jana. Vlastně je asi logické, že nějaké křestní jméno má.

„Tak když už jste začal, podíváme se, jak jste na tom," zaševelila sestřička a vrhla se mi na plínu. Přitom po mně šlehla napůl profi a napůl pobaveným pohledem, a když viděla můj výraz, začala si mě dobírat. „Ale copak? Pán se vzpamatoval a najednou je stydlín? Co si asi myslíte, že jsem dělala doteď? Pane, já už viděla ptáčků, že by na celý odpoledne zaclonili slunce, a hovínek, že by naplnily pořádnou senkrovnu."

„Nepochybuju," zamumlal jsem a odvrátil zrak. Být nemohoucí pro mě byla nová zkušenost. A nedívat se docela pomáhalo, necítil jsem nic.

Když mě přebalila, přikryla, ulízla mi šediny a zkontrolovala kanylu vraženou do mého pravého předloktí, postavila se přede mě s rukama v bok a skoro slavnostně mi oznámila, že teď někdo přijde. Pohodila hlavou k mému nočnímu stolku: „Ty kytky jsou od ní."

Hmmm, já myslel, že od Bártové.

Pak s tajemným úsměvem otevřela dveře a pokynula někomu za nimi. Vešla hezká snědá holka tak kolem třicítky s vlasy bez nadsázky jako uhel a trochu uslzenýma tmavýma očima. Zatímco sestřička mizela a zavírala za sebou, černovláska se mi zadívala do očí a nesměle se usmála. Exotická kost, co mi přinesla kytky, a já vůbec nevěděl, o koho jde.

„Dobrý den!" pozdravila způsobně. „Víte, kdo jsem?"

„Že by konečně anděl?"

„To vy jste můj anděl."

Můj *gyrus fusiformis* přeřadil na vyšší otáčky, ale pořád to nebylo dost. Protože v poslední době jsem ji určitě nikde nepotkal, zkusil jsem jít trochu do minulosti a představit si ji o pár let mladší. Moje paměť se o něco otřela. Dalších pár roků zpátky. No jasně, odněkud ji znám! Jak to myslela s tím andělem?

Nakonec jsem těch let ubral osmnáct.

„Maya?"

⁂

Že bude voda v zatopeném metru studená jako sviňa, to jsem čekal. Ale že to bude sviňa jako keporkak a že mi bude taková kosa, to už míň. Vždyť mám přece neopren, stejně jako když jsme tímtéž tunelem proplouvali před lety. Snad že jsem byl prochladlý, už když jsem se do něj soukal, jak jsem předtím promokl. Taky ho mám možná o nějaké to číslo větší a zatéká mi za něj. Jenže on zas žádný super výběr nebyl, ze dvou neoprenů stejné velikosti.

S překvapením zjišťuju, že mám chuť na pivo. Asi proto, že nám tehdy před prvním ponorem instruktor několikrát zopakoval, že voda *tam dole* je studená jako dobře vychlazená Plzeň. Teď si říkám, že možná i jako dobře vychlazená vodka. Ale co, je to jen jedna stanice, nějakých osm set devět set metrů, z toho mám už dobrých dvě stě za sebou a nedělám to prvně. Navíc se hýbu, čímž se zahřívám, a dopuje mě adrenalin a kdovíjaké další hormony.

Svítilnu mám ztlumenou na minimum, přesto je pod vodou docela dobrý dohled. Vidím stěny tunelu s kabelovým vedením a trubkami zanesenými kalem, pod sebou koleje a hejna rybek, co se vždycky rozprchnou na všechny strany, a tak dva tři metry dopředu. To mi stačí. Nevím, jak je na tom baterie, tak radši šetřím a mám ji na úsporný režim. Při představě, že bych tu skončil potmě, mi přeběhne mráz po zádech. Příjemně to zahřeje.

Plave se mi fajn, ani koleno při tomhle pohybu nebolí. Koneckonců plavání mi na něj doktor vždycky doporučoval. Jsem pěkně vyvážený, bez potíží se držím ve stabilní hloubce, nemusím se vysilovat hrabáním nahoru nebo dolů. Na případné korekce stačí vždycky jen jednou dvakrát máchnout rukama. Trvalo to, ale nakonec jsem to hezky vybalancoval. Jedno závažíčko v zátěžovém opasku plus přes prsa pověšená taška s výbavou, oblečením, zbraněmi a municí, na kterou jsem gafou přikurtoval ještě odpalovač RPG. Je to takhle tak akorát. S těžkým srdcem jsem se musel vzdát Dragunova, s ním už jsem byl příliš těžký, ale optiku a náboje jsem si nechal. Stačí navštívit jedno strážní stanoviště a zas je bude do čeho ládovat. Vyloženě zle se ušklíbnu. S tím náustkem v držce to zaručeně vypadá hodně interesantně.

Už jsem elegantně proplul kolem prostoru se zkratovači a vstupem do technického zázemí stanice, klesajícím úsekem tunelu za ním a tlakovým uzávěrem. Zatímco až k němu měl tunel obdélníkový profil a byl z litého betonu, za ním začínají ocelové výztuhové skruže a ta pravá zábava. Mám totiž málo

vzduchu a musím si pomáhat vzduchovými kapsami, co se vytvořily u stropu v poměrně hlubokých obdélníkových buňkách, které jsou po celém obvodu skruží. Při instruktáži nás na tyhle zásobníky vzduchu upozorňovali jako na řešení případné krize. Já to budu mít jako standard prakticky celou cestu. Vzduch v bombě mám zas až na prostor nástupiště a eskalátorovou štolu na Vltavské. A na případ krize.

Natočím se čelem vzhůru, mrsknu ploutví a jsem nahoře. Chytím se pletence kabelů v nejvyšším bodě klenby, vyplivnu automatiku a jdu na to. Taška na prsou a brýle mi trochu překáží, ale nakonec úspěšně dostanu hubu nad hladinu v buňce a opatrně se nadechnu. Chutná to po oleji a rzi, ale je to vzduch. Stará dobrá směska plynů, co si ji ani neuvědomujete, dokud je jí všude kolem dost. Tady je to jiné. Myslím, že vzduch najednou vyloženě miluju.

Výdech, nádech, výdech, ještě jeden nádech a plaveme dál.

Snažím se moc nepospíchat, moc se nezadýchat, moc nevysílit, hlavně nezačít panikařit. A že když si naplno uvědomím, kde jsem a co to vlastně dělám, nemám daleko k tomu, aby mě to lízlo. Pohybuju se pomalu, na jeden nádech nedělám žádné rekordy. Tak deset patnáct metrů a zase nořím rypák do vzduchové bubliny. V každé se vydýchám, zklidním dech, co to jde, a zvolna pokračuju. Dal bych si ještě víc na čas, ale mám strach, aby mě podchlazení neskolilo dřív, než se odsud dostanu. Vzpomenu si na Řezníka a trochu si přitopím vztekem. Docela to pomáhá.

Jenže tunel je nekonečný. Přesněji: jednotvárný, temný, studený a nekonečný. Po nějakém čase už vůbec nemám představu, kolik toho mám za sebou, a tudíž ani před sebou. Vnímám jen kus tubusu kolem, Vltavu nade mnou a mravní zákon ve mně. Mám pocit, že jsem pořád na jednom fleku, v nějaké nelogické, tajemné smyčce. Jen hodinky mě ujišťují, že čas pořád plyne, takže se dá předpokládat, že se přibližuju k cíli. Jsem pod vodou už dvacet minut. Kdybych nedýchal vzduch z kapes, teď někdy by mi došel ten z bomb. Tak hlavně klid.

Pomalu přestávám cítit prsty na rukou a tělem mi probíhají záchvěvy třesavky. Je tu fakt jako v márnici… Ale no tak, v lednici, to zní líp. Ale to jsem přece čekal. V rámci pokusu se zahřát trochu přidám tempům na razanci. Nejsem si úplně jistý, jestli to pomohlo, ale mám dobrý pocit, že jsem to aspoň zkusil. Jsem teď daleko víc zadýchaný, zato snad rychlejší. Čím dřív to budu mít za sebou, tím líp.

Za dalších pár minut se přede mnou z temných vod vynoří zadek vlakové soupravy metra. Úplně jsem zapomněl, že se o ní tenkrát při výcviku mluvilo. Ale jen mluvilo, plavali jsme vždycky druhým traťovým tunelem.

Po zformování zón se metrem rozvážely zásoby z centrálních skladů. Žádný přímý osobní kontakt, jen čím dál hubenější vykládka na prázdném peronu. S podivem, že vůbec ještě něco chodilo. Peníze tou dobou pomalu ztrácely hodnotu a potraviny naopak začínaly mít cenu zlata. Tenhle vlak tu prostě tenkrát po EMP útoku zastavil a už se nepohnul. Slyšel jsem,

že o jeho obsah se pak svedla docela drsná bitva. To se tunely teprve začínaly pomalu zaplavovat, poté co vypadly všechny pumpy a čerpadla, které ho udržovaly v provozuschopném stavu. Starý dobrý časy.

Ta souprava není žádná komplikace, po jedné straně vagonů je dost široký chodníček pro techniky, úplně stačí i mně, jen v tomhle prostoru nemůžu dělat tempa rukama. Ale ploutve to zvládají i samy. U každého vagonu jsou minimálně jedny dveře otevřené a vevnitř jsou tak velké vzduchové kapsy, že bych mohl klidně odhodit zátěž, vznášet se na hladině a hezky si odpočinout. Kdybych byl třeba tuleň. Nebo lachtan. Nebo tučňák. Ale já nejsem tuleň. Ani lachtan. Ani žádnej zasranej tučňák a chci už, kurva, do tepla.

Proplouvám vnitřkem vagonů, hlavu komfortně nad vodou, a dokonce si i trošku užívám ten návrat… Kam vlastně? No jasně, do dob, kdy to ještě všechno nebylo v prdeli. Možná trošku, ale ještě ne úplně vevnitř ve střevě, jen tak někde mezi půlkama okolo řitního otvůrku.

Metro.

Cesty do práce. Z tahů. Na mejdany. Domů. Závan nostalgie mě zasáhne jako konec *Forresta Gumpa*. Ještě tak začít brečet, abych viděl rozmazaně bez možnosti utřít si oči. V duchu se okřiknu a kupodivu to zabere.

Není žádný důvod plavat vagony, klidně to můžu brát po straně nad chodníčkem a dovnitř strkat jen hlavu, abych se nadechl, ale mě to prostě baví. Na té fádní, monotónní cestě je to docela vítané oživení.

Když nepočítám povyražení, co jsem zažil asi tak před stoletím, když jsem míjel WC pro údržbu.

V jednom vagonu, do kterého vpluju, není vzduchová kapsa. Asi byly otevřené ventilačky ve střeše nebo co. Nějak s tím nepočítám, překvapí mě to, nejsem zrovna nějak extra nadechnutý a málem se utopím. Naštěstí mi automatika vlaje přichycená řemínkem na popruhu žaketu[1], takže si ji stihnu po nějakém tom panickém nahánění vrazit do huby a příběh nekončí. Jedeme dál.

Když nechám soupravu metra za sebou, ocitnu se zase jakoby mimo realitu. Mimo jakákoli měřítka vzdálenosti, uprostřed červí díry z kovových skruží. Ve spárech časoprostorové anomálie, co se možná noří sama do sebe. Co nikde nekončí a nikde nezačíná. Vždycky jsem byl jen a jen v ní a to všechno předtím je jenom přelud v mé hlavě. Je jenom tohle. A vždycky bylo.

Všechny mé vzpomínky na předchozí život jsou jen reminiscence fragmentů halucinací.

Ať je ta představa sebedebilnější a nesmyslná, tady v podzemí to dává náramný smysl. Racionální myšlení jako by krčilo rameny a říkalo: „Hele, na mě se nekoukej, já teď fakt nevím." Abych ten klaustrofobický pocit bezvýchodnosti nějak narušil, rozsvítím naplno svítilnu. Najednou vidím snad na dvacet metrů, ale zahýbající a svíjející se článkovitý tunel tu iluzi červí díry snad ještě znásobí, až se mi z toho zatočí hlava, takže zase přepnu na sporo.

[1] Potápěčský postroj sloužící jako nosič vzduchových lahví a zátěže, jakož i různých užitečných drobností.

CONTINUE...
INVLUCERAJA

Když jsem tudy proplouval posledně, byla nás celá parta, se zkušeným potápěčem v čele i vzadu, pořád jsme si ukazovali kolečka z palce a ukazováčku, že jako o. k., byla to i docela zábava. Taky jsme měli plné bomby a neopreny správných velikostí. Ale hlavní rozdíl byl určitě v tom, že nás zkrátka bylo víc. Nikdo v tom nebyl sám. Tenhle osamělý ponor je vážně na hlavu. Mimochodem taky proti všem pravidlům, co nám cpali do palice; potápět se minimálně ve dvou, každý ponor pečlivě naplánovat, nikdy zbytečně neriskovat, novou výbavu vždycky prověřit v bazénu. Krásná pravidla pro pokojné doby. Ale sami uznáte, že jsem je musel trošku proškrtat. Trošku všechny. I když vlastně to pečlivé plánování jsem nevynechal; vzduchu je sice málo, ale snad tam ještě budou ty kapsy. No fajn, jsem kretén. Ale když už jsem se do tohohle podniku jednou pustil, dokončím to. Moc jiných možností už stejně nemám. Leda to vzdát a v klidu se utopit, ale na to je tam nahoře naživu ještě moc Řezníků.

Postavím racionální myšlení do pozoru, seřvu ho a odkážu na své místo. Provinile se zakření a zase naskočí. Aspoň že tak.

Takže dál poletuju tunelem jako zmutovaná svatojánská muška, sosám vzduch z hranatých bublin uvězněných u stropu, nad kterým se po pár metrech kamení valí Vltava, plaším ryby, třesu se zimou a do zblbnutí si opakuju, že ta zasraná Vltavská tam někde prostě je. Ruce už vůbec necítím, zuby mi drkotají a mám ho asi tak centimetrovýho. Tu svinskou studenou vodu mám už pod neoprenem úplně všude. Jen

nohy v neoprenových botách jsou na tom ještě jakž takž. Jsem unavený a pomalu se mě začíná zmocňovat ospalost. Odlepit se od vzduchové kapsy a pokračovat je pro mě pořád těžší a těžší. Vím ale, že se tomu nesmím poddat. Musím odtud prostě jen rychle vypadnout. Jenže jak spěchám, abych už byl co nejdřív z tohohle ledového podsvětí venku, několikrát to špatně odhadnu a nestihnu to ke vzduchové kapse. Ono správně se tam naštelovat taky zabere nějaký čas. Naštěstí pokaždé nějak zvládnu malátně hrábnout po automatice a včas si ji vrazit mezi pysky. Ale začínám dělat chyby a to není dobré.

A najednou, už to popravdě vlastně ani moc nečekám, propluju druhým tlakovým uzávěrem, po levé straně tunelu se ze tmy vyloupne průhled na druhou kolej a konec peronu, zasahující ještě pořád do technických prostor, a tubus změní profil z kruhového zase na obdélníkový z litého betonu.

Konečně! Vltavská!

Strčím si do pusy náustek, vyfouknu vodu a odteď už jedu zase na dýchacím přístroji. Mrknu na manometr. Jsem v červeném poli, ale nějakých sedm osm minut by to ještě mělo dát. Dost na to, abych se dostal k hladině. I když poslední metry musím odplavat stejně bez přístroje, aby mě neprozradily bubliny.

Poslední metry! Jak skvěle to zní!

Proplavu kolem schodiště do dalších podlaží zázemí metra, následuje zeď oddělující kolejiště od prostoru před eskalátory, pak minu zkratovače, dvoukřídlé plechové dveře, nákladní výtah a jsem nad nástupištěm.

Pohled na hodinky mi řekne, že tmu tam nahoře už jsem prosral, je pět osmnáct. Tahle moje plavba podzemím trvala dýl, než jsem čekal, nad světem už začíná svítat. Nejdřív zesvětlá obzor na východě a vykreslí na horizontu siluety komínů a střech. Pak slunce, pořád ještě schované za zakulacením Země, rozpoutá pokaždé trochu jinou a pokaždé úžasnou světelnou show, barvy oblohy se budou měnit každou minutu. Každodenní ranní poezie. A potom se probudí lidi a začnou se mydlit. Tak abych se taky zapojil.

Zatímco Florenc je takřka suchá a voda je teprve v kolejišti asi deset čísel pod úrovní peronu, Vltavská je zatopená kompletně. Hladina sahá až nějaké tři čtyři výškové metry pod vrchol pojízdných schodů. Nepředpokládám sice, že někdo bude zrovna teď zírat na hladinu v eskalátorovém tunelu, jestli náhodou neuvidí bubliny nebo světlo, hlídač bude touhle dobou nejspíš hnípat v buňce dozorčího, ale opatrnost je matka moudrosti. A já ji měl i za babičku.

Doplavu na dohled eskalátorů, tam uvolním k tašce připevněnou pistolovou harpunu a odjištěnou a připravenou k okamžité střelbě si ji nachystám do pravé ruky. Trochu ale doufám, že ji nebudu muset použít, protože netuším, jakou má šíp sílu a jestli případného hlídače zabije, nebo jenom nasere. Pak zhasnu svítilnu, nechám ji viset na řemínku kolem zápěstí a dál pokračuju poslepu. Zaberu ploutví a za okamžik už cítím v prokřehlé dlani oslizlý gumový povrch madla. Volně povlávající svítilna klepne do kovové části eskalátoru a ozve se jasně slyšitelný zvuk. Hmmm, tak takhle by to asi nešlo. Sevřu ji zase do dlaně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Boží mlýn s turbem 3**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.